

Arrest

nr. 93 184 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 maart 2010, in functie van haar tewerkstelling in België, een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 juli 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 29 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met

bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 55 734 van 8 februari 2011 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 september 2010.

1.5. Verzoekster diende op 30 maart 2011 een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in op basis van haar tewerkstelling.

1.6. Op 22 augustus 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 juni 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 25 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [W. L. T. N.], Nationaliteit : Nederland, [...].
+ kinderen: [A. S.] [...] en [A. S.] [...]*

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werkneemster op 30/03/2011, en verkreeg de E-kaart op 22/08/2011. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 08/10/2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien, Het betreft een leefloon als samenwonende met gezinslast, Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat de

kinderen zonder problemen moeten in staat zijn hun ouders te vervoezen, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van de motiveringsplicht en van de rechten van de verdediging. Zij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft volgende toelichting:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoekster te horen/uit te nodigen teneinde haar verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan. Dat verweerder heeft nagelaten opnieuw bijkomende informatie in te winnen omtrent verzoeksters situatie in het licht van de toepassing van het art. 42bis§2 Vw.

Dat verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden. Dat zij alles in het werk stelt om opnieuw aan de slag te gaan.

Dat inkomsten van verzoekster of haar partner sowieso in mindering worden gebracht van het leefloon (cf. stuk 2).

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.2. Verweerder antwoordt als volg:

“Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen voorafgaandelijk voldoende onderzoek zou hebben verricht. Verzoeker levert tevens kritiek op het feit dat de gemachtigde heeft nagelaten bijkomende informatie in te winnen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat een einde diende te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster (bijlage 21).

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bijkomende inlichtingen had moeten inwinnen, alvorens tot de bestreden beslissing te besluiten.

De verwerende partij merkt op dat het uiteraard aan verzoekster zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster kan niet betwisten dat zij de relevante mogelijkheid heeft gehad om alle nuttige inlichtingen aan de gemachtigde voor te leggen.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde en beschikbare informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007), terwijl art. 42bis Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt in haar eerste lid: “De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In zoverre verzoeksters voorhoudt dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, laat de verwerende partij gelden dat dienaangaande uitdrukkelijk werd overwogen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing. De gemachtigde oordeelde geheel terecht dat verzoekster niet langer als werknemer kan worden beschouwd, vermits zij reeds meer dan zes maanden werkloos is geworden. Terwijl het niet onredelijk is te oordelen dat verzoekster kennelijk geen reële kans op tewerkstelling maakt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen (bijlage 21).

De gemachtigde handelde daarbij op gemotiveerde wijze, geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)”

3.1.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de vereiste nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en dat de beschouwingen van verzoekster geenszins toelaten te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoekster tevens betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling laat verweerder toe een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien deze burger *“niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*.

Artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Verzoekster betwist niet dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet actief was als werknemer of zelfstandige en het staat ook niet ter discussie dat zij niet was ingeschreven aan een door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen en dat zij niet kon worden beschouwd als vreemdeling die beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekster was immers reeds verscheidene maanden afhankelijk van uitkeringen van het OCMW om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Zij brengt verder geen stukken aan die toelaten te besluiten dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat niet blijkt dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoekster stelt wel dat verweerder rekening diende te houden met wat is bepaald in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het gegeven in aanmerking heeft genomen dat verzoekster, nadat zij werkloos werd na afloop van haar tijdelijke arbeidsovereenkomst, nog gedurende een periode van zes maanden als werknemer kon worden beschouwd en pas na het verstrijken van voormelde termijn de bestreden beslissing heeft genomen. Er blijkt verder niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar een van de andere situaties die in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn omschreven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster ten minste één jaar heeft gewerkt zoals voorzien in artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en verzoekster legt ook geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen tijdelijk arbeidsongeschikt was of dat zij een beroepsopleiding volgde. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Door te betogen dat zij alles in het werk stelt om opnieuw werk te vinden toont zij ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat zij geen reële kans maakt om te worden aangesteld. Rekening houdende met het feit dat verzoekster sedert haar binnenkomst in het Rijk – meer dan twee jaar voorafgaand aan het ogenblik waarop de bestreden beslissing genomen werd – er niet in slaagde om een vaste arbeidsbetrekking te vinden en dat zij, blijkens de gegevens uit de dimona-databank, in de maanden onmiddellijk voorafgaand aan de bestreden beslissing geen enkele bezoldigde activiteit meer uitoefende is de conclusie van verweerder in dit verband niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster stelt nog dat eventuele inkomsten van haar of haar partner in mindering zullen gebracht worden van het leefloon dat zij ontvangt. Los van de vraag wat verzoekster met deze verklaring wil aantonen kan enkel worden vastgesteld dat niet blijkt dat zij een partner heeft die eigen inkomsten verwerft en moet worden opgemerkt dat zij in de maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing een volledig leefloon als samenwonende ontving, wat impliceert dat zij gedurende verscheidene maanden totaal geen andere inkomsten had.

De uiteenzetting van verzoekster laat derhalve niet toe te besluiten dat verweerder de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

3.1.3.3. Verzoekster toont verder niet aan welk belang zij heeft bij haar grief dat zij niet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd en dat zij niet in de mogelijkheid gesteld werd om

haar argumenten aan te brengen en nieuwe bewijsstukken aan te brengen, nu zij niet aantoonde dat zij enig dienstig argument of stuk kon aanbrengen (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Ten overvloede moet daarenboven worden gesteld dat verzoekster wist of behoorde te weten dat, gelet op het feit dat zij gedurende lange tijd niet meer werkte en zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten in het kader van een tewerkstelling, verweerder kon overgaan tot de beëindiging van haar verblijfsrecht en dat zij geen enkel initiatief heeft genomen om enige redengeving of verantwoording voor het feit dat zij niet economisch actief was aan verweerder mee te delen. Zij had hiertoe nochtans ruim de tijd, aangezien in voorliggende zaak niet kan worden gesteld dat verweerder met overdreven spoed optrad. Zij toonde evenmin aan onder het toepassingsgebied van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet te vallen (cf. RvS 18 september 2012, nr. 9045 (c)).

Gelet op de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel kan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of zou hebben nagelaten rekening te houden met enig dienstig gegeven.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.1.3.4. De Raad dient er ook op te wijzen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 15 en 18 juncto artikel 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van het evenredigheidsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt het volgende:

"1.

Art. 28 van de burgerschapsrichtlijn stel het volgende :

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging"

2.

Dat verzoekster van oordeel is dat in casu, gelet op de procedurele waarborgen vervat in het art. 15 io.31 van burgerschapsrichtlijn, ook verweerder gehouden was een evenredigheidstoetsing door te voeren vooraleer een beslissing te nemen waarbij een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht van meer dan drie maanden in België.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, rekening te houden met verzoeksters gezinsleven (samen met haar kinderen) en haar langdurig verblijf in België.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoeksters gezinsleven in België en haar langdurig verblijf in België in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoeksters verblijfsrecht.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van de artikelen 15 en 28 juncto 31 van de Richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van de burgers van de Unie en van het evenredigheidsbeginsel.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, §2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, staat vermeld in artikel 1 :

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

" Waar verzoeker de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoeker toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen."

Verzoeksters kritiek mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening diende te houden met haar gezinsleven, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde uitdrukkelijk motiveert dat "Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat de kinderen zonder problemen moeten in staat zijn hun ouders te vervoegen

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met het gezinsleven van verzoekster, alsook met de duur van het verblijf in België.

Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid,

oordeelde dat een einde diende te worden gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief."

3.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 15 en 28 juncto 31 van de richtlijn 2004/38/EG betreft, dient erop te worden gewezen dat verweerder terecht aangeeft dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster toont niet aan dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn verwijzen. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bestreden beslissing geen "besluit tot verwijdering van het grondgebied" is dat werd genomen "om redenen van openbare orde of openbare veiligheid", zoals bedoeld in artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG en verzoekster niet kan voorhouden dat zij geen beroep kon instellen tegen de bestreden beslissing.

3.2.3.2. Daarnaast moet worden geduoid dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.3. Aangezien uit de motivering van bestreden beslissing duidelijk blijkt dat een evenredigheids-toetsing werd doorgevoerd en verzoeksters relatie met haar kind en de duur van het verblijf in het Rijk bij deze toetsing werden betrokken mist verzoeksters bewering dat verweerder motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door na te laten deze gegevens bij de het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking te nemen feitelijke grondslag.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK